

ia77

JazzFlits

19 november 2007,
5de jaargang, nummer 18

NIEUWSSELECTIE

BORIS KRIJGT EDISON PUBLIEKSPRIJS

In het Muziekcentrum Frits Philips (Eindhoven) werden op 6 november door MC Jack van Gelder Edison Awards uitgereikt aan onder anderen Eric Vloeimans, Silje Nergaard en postuum Michael Brecker (door zijn broer Randy in ontvangst genomen). Pianist Joe Sample en zangeres Randy Crawford kregen een Lifetime Achievement Award en gaven een concert. De Edison Jazzism publieksprijs ging naar Boris (foto), die volgens de lezers van Jazzism met 'Holy Pleasure' de beste cd van 2007 had gemaakt. (Foto en tekst: Tom Beetz)

STANLEY CLARKE WIL REÛNIE FORMATIE RETURN TO FOREVER

Bassist Stanley Clarke wil volgend jaar de groep Return to Forever weer bijeenbrengen, zo vertelt hij 26 oktober in een interview met het persbureau Reuters. Dat hij op zijn nieuwe cd 'The Toys of Men' terugkeert naar zijn jazzwortels, kan als een voorschot hierop gezien worden. Op de plaat neemt hij ook stelling tegen de oorlog in Irak.

Return to Forever werd in 1972 door Chick Corea opgericht en bestond in wisselende bezettingen tot en met 1977. Stanley Clarke maakte van alle formaties deel uit. Samen met Weather Report en het Mahavishnu Orchestra zette de groep de toon in de jazzfusion van de jaren zeventig.

[...vervolg op pagina 2](#)

IN DIT NUMMER

Nieuws	pg 1
Boekbespreking	pg 5
- Death of a bebop wife (Jan J. Mulder)	
Platenrecensies	pg 6
- Bert Lochs, Jarrett/Peacock/DeJohnette, Zoot Sims, Warne Marsh, Karel Boehlee, Baseline, Piet Noordijk, Paul van Kemenade, Antonio Sanchez, Axel Hagen en Jaap Lüdeke over de dvd-reeks Jazz Icons	
Concertverslag	pg 10
- Paulien van Schaik	
En verder	
- Straightahead(?) (Jaap Lüdeke)	pg 4
- Jazzradio Top 10	pg 11
- Nico Bunink (Lex Lammen)	pg 12
- Jazz in de Oude Stijl (Gerard Bielderman)	pg 12
- In Memoriam Donald Ayler (Han Schulte)	pg 13

NIJMEEGSE BIGBAND VRAAGT JONGEREN OM STUK TE SCHRIJVEN

Het Imperial City Orchestra (voorheen Bigband Nijmegen) vraagt jongeren om een stuk voor het orkest te schrijven. Ze krijgen bij het componeren en arrangeren ondersteuning van Martin Fondse, Corrie van Binsbergen, Joost Buis, Carlo de Wijs en Niels Vermeulen. Het gecomponeerde stuk zullen ze samen met het orkest in onder meer Arnhem en Nijmegen uitvoeren.

De vijf ondersteunende componisten/arrangeurs gaan ieder twee nummers met de jongeren maken, zodat uiteindelijk tien nieuwe stukken op de lessenaar van de bigband zullen staan. Het Imperial City Orchestra doet dit jaar voor de tweede keer een project met jongeren. Vorig jaar speelden een dertigtal tieners met de band onder het motto 'The Imperial City Orchestra meets the young, wild and cool'. Dat gebeurde onder leiding van een professionele coach en tijdens optredens in LUX Nijmegen, Musis Sacrum en op de Music Meeting. Het initiatief was zo'n succes dat er dit jaar een vervolg is gekomen. Dat vervolg wordt mogelijk gemaakt door de bijdragen van diverse fondsen en de provincie Gelderland.

www.pimpyoursong.nl

CORRECTIE JAZZ OP RADIO 6

In JazzFlits 17 meldden we op deze pagina dat Radio 6 de jazzprogrammering op zondag heeft geconcentreerd. Dat was niet juist. Het bericht betrof de jazzprogramma's van de Stichting ConcertZender op die zender. Er is echter meer jazz op Radio 6. Zo presenteert Edwin Rutten iedere werkdag van 10.00 tot 12.00 uur het programma Jazz op 6 voor omroep MAX. Ook de VPRO zendt jazz op Radio 6 uit: iedere vrijdagavond van 22.00 tot middernacht in jazz@vpro; een zaterdagavond per maand van 21.00 tot 01.00 uur in zaterdagavond@vpro en zeer regelmatig in het doordeweekse lunchprogramma cantina@vpro. Verder is er jazz te horen in diverse programma's van de NPS, het ochtendmagazine The Beat (KRO, van 7.00 tot 10.00 uur) en de reeks In Concert (dagelijks van 22.00 tot middernacht). Radio 6 is te beluisteren via de kabel, digitenne en internet.

JAZZFLITS nummer 19 staat 3 december op www.jazzflits.nl

NIEUWSFLITSEN

Amersfoort Jazz Talent Award

AJTA - De inschrijving voor de Amersfoort Jazz Talent Award 2008 is van start gegaan. Jonge, in Nederland woonachtige, jazzmusici kunnen meedoen. De winnaar gaat naar huis met 2.500 euro. De inschrijvingstermijn loopt tot 15 januari 2008. De finale van de wedstrijd vindt 18 mei 2008 tijdens het Amersfoort Jazz Festival plaats. Eerdere winnaars van de Award waren bassist Ruben Sanama en gitarist Jerome Hol. (www.amersfoortjazztalentaward.nl)

Piet Koster – Piet Koster is 9 november in zijn woonplaats Alphen aan de Rijn aan een hartstilstand overleden. Hij werd 77 jaar. Koster vervulde allerlei bestuurlijke functies in de jazzwereld en was discograaf. Met zijn Parkerdiscografie 'Birdlore' verwierf hij internationale faam. Samen met Harm Mobach verzorgde hij het standaardwerk 'Lestorian Notes' over Lester Young.

...zie ook het [In Memoriam in de komende JazzFlits](#)

Wouter Hamel –Wouter Hamels debuutalbum 'Hamel' is recentelijk in Japan uitgebracht. Speciaal voor de Japanse versie schreef de zanger een aantal nieuwe songs, waaronder 'As Long As We're in Love'. Dit nummer komt uit op single; ook in Nederland.

Marjorie Barnes (Foto: Michel Honing)

Marjorie Barnes - De Amerikaanse jazz-zangeres Marjorie Barnes komt 21 tot 24 november 2007 naar Nederland voor een mini-tournee met contrabassist René van Beeck, pianist Rob van Bavel en drummer Chris Strik. Barnes woonde lange tijd in Nederland, maar ging in 2000 terug naar Amerika. Het is bijna twee jaar geleden dat zij in Nederland heeft opgetreden. (www.jazz-in-amsterdam.com)

Don Ayler - Trompettist Don Ayler is 27 oktober aan een hartaanval overleden. Hij was 65 jaar. Ayler was de broer van freejazz-saxofonist Albert Ayler, in wiens formatie hij van 1965 tot 1968 speelde.

...zie ook het [In Memoriam op pagina 13](#)

(VERVOLG NIEUWS VAN PAGINA 1)

Een eerdere reünie van Return to Forever vond plaats in 1983, met Al Di Meola op gitaar en Lenny White op drums.

De laatste jaren was Stanley Clarke vooral actief in de smooth-jazz en r&b-getinte muziek. Hij is daarom erg benieuwd naar de ontvangst van 'The Toys of Men', zo vertelt hij interviewer Dan Ouellette: "This is not wallpaper music that can be listened to while drinking a glass of merlot." De bassist hoopt de luisteraars te confronteren met het gebrek aan aandacht voor de oorlog in Irak. Dat was een lastige klus, zo stipt hij aan: "Bruce Springsteen has the luxury to write words about his agony over the war, but my challenge is to pull off the same effect instrumentally." De nieuwe cd bevat ook een aantal bassolo's. Die nam Clarke midden in de nacht in zijn eetkamer op: "I wanted the pieces to sound like when I practice, with the feet tapping included." 'The Toys of Men' is Clarke's debuut voor het label Heads Up.

PLATEN

CD DAVID LINX EN BRUSSELS JAZZ ORCHESTRA SUCCESVOL IN FRANKRIJK

De cd van de Belgische vocalist David Linx en het Brussels Jazz Orchestra doet het goed in Frankrijk. 'Changing Faces' kreeg lovende kritieken en was begin deze maand de zevende best verkopende jazz-cd bij de Franse filialen van winkelketen Fnac.

David Linx is geen onbekende in Frankrijk. Hij ontving er twee jaar geleden de Chevalier des Arts et des Lettres, een prestigieuze onderscheiding voor leden van de Franse culturele sector. In eigen land, met name Vlaanderen, en zeker Nederland is hij minder bekend. Daar hoopt hij met de cd 'Changing Faces' verandering in te brengen, aldus de website Metrotime.be. Dat zou volgens onze medewerker Jaap Lüdeke 'terecht' zijn. Hij hoorde Linx eind september tijdens de Waalse Dinant Jazz Nights en noemt hem "een stemkunstenaar met een overvloed aan improvisatietalent, een rotsvas te ritmiek en een sound die potten kan breken".

PODIA

NIEUWE ZAANDAMSE JAZZCLUB IN ZAAL SERAH ARTISAN

In het monumentale pand Serah Artisan aan de Dam te Zaandam zijn de komende tijd wekelijks jazzconcerten te beluisteren. De nieuwe jazzclub gaat 'avontuurlijke' jazz en geïmproviseerde muziek programmeren.

Eenmaal per maand, op vrijdagavond, strijkt de organisatie New Dutch Swing in Serah Artisan neer. Onder hun vlag treden het lopende jaar nog het Pierre Courbois' 5/4 sextet (23/11) en The Ploctones (21/12) op. Voor twee zondagmiddagen per maand heeft New Dutch Swing-programmeur Eric Boeren de reeks 'Come Along' bedacht. Daarin treden professionals uit de jazz en geïmproviseerde muziek met 'iets nieuws' op. Dat kan een nieuwe formatie, een nieuw samenwerkingsverband met een gastsolist of nieuw repertoire zijn. Serah Artisan vult onder de naam 'Serah's Choice' de overige zondagen in met een keur aan lokale, regionale en nationale jazzattracties, zoals bigband The Caledonians. Ook zijn twee Tea Dances gepland, met de band Olivia's Swing Affair en lindyhop-dansers. (www.newdutchswing.nl)

PODIA VERVOLG

UTRECHTS KOOR VERTELT ZINGEND DE GESCHIEDENIS VAN DE JAZZ

Het Utrechtse close harmony-koor 'Zwingin' gaat in januari 2008 al zingend de geschiedenis van de jazz vertellen. Het stuk 'History of Jazz' is een compositie van dirigent Martin Rudolph en duurt een klein half uur.

In 'History of Jazz' zijn de verschillende jazzstijlen te horen. Martin Rudolph: "Ik heb met veel interesse al deze stijlen beluisterd en geprobeerd de beginsituatie, de ontwikkelingen en de oorzaken van veranderingen te begrijpen." De teksten vertellen over de jazzgeschiedenis en de jazzgroten. Het koor wordt in 'History of Jazz' begeleid door de Tjerk Ridder Band, die ook de regie voor zijn rekening neemt. 'Zwingin' bestaat uit twintig leden en zingt vierstemmig. Hun repertoire halen ze uit de jazz, close harmony, swing, gospel, blues, soul en latin.

(www.zwingin.nl)

NIEUWE GENTSE STUDENTENVERENIGING ORGANISEERT JAMSESSIES IN KROEGEN

Vier studenten van de afdeling jazz en producing van het Conservatorium Gent hebben een studentenvereniging opgericht die jamsessies in Gentse kroegen organiseert. De vereniging heet Flat Nine en wil beginnende muzikanten of producers de kans geven zich te profileren voor een breder publiek.

De vereniging Flat Nine is toegankelijk voor alle studenten muziek en producing, maar ook voor andere studenten en sympathisanten. De sessies van de vereniging vinden wekelijks op verschillende Gentse locaties plaats en zijn gratis toegankelijk. Alle optredens worden opgenomen door producers en aan het eind van het academiejaar zal de beste muziek op een verzamel-cd uitkomen. Flat Nine organiseert ook maandelijks een jazz-filmavond en uitstapjes naar concerten.

OVERIG

PIANIST KEITH JARRETT: 'JAZZ IN DE HITPARADE IS GEEN JAZZ'

Het is geen goed teken als jazz in de hitparade staat, vindt pianist Keith Jarrett: "Ga er dan maar vanuit dat het geen jazz is." Dat zegt hij 22 oktober in een interview met het Duitse blad Der Spiegel. Daarin onthult hij ook dat de beroemdheid van zijn 'Köln Concert' uit 1975 hem wel eens benauwt.

Jarrett denkt dat populaire jazz-zangeressen als Norah Jones en Diana Krall hun goede verkopen vooral aan hun uiterlijk danken. Dat stuit hem tegen de borst: "Jazz is geen product dat met een aantrekkelijk gezicht aan de man gebracht moet worden." Platen die op die manier de hitparade halen, kunnen niet als jazz worden beschouwd, vindt Jarrett.

Dat hij steeds weer op zijn inmiddels ruim dertig jaar oude 'Kölner Concert' wordt aangesproken, komt volgens de pianist omdat mensen geneigd zijn om terug te vallen op wat bekend is: "Iemand smaakt een gerecht bijzonder goed en daarom eet hij het steeds weer, zonder te kijken wat er verder nog te eten is."

NIEUWSFLITSEN

Jazzcafé Dizzy - Het Rotterdamse jazzcafé Dizzy bestaat dertig jaar en viert dat op 26 november met een jamsessie en een dag later met een party. Voor de jamsessie worden musici uitgenodigd die ooit op het podium van Dizzy stonden. Ze worden begeleid door Bas van de Wal (gt), Rein Godefroy (p), Frans van Geest (b) en Salle de Jonge (dr). Tijdens de party spelen Nils van Haften (sax), David Rockefeller (tp), Ronald Kool (p), Aram Kersbergen (b), Eric Hoeke (d) en Selector Mendez (turntables). Jazzcafé Dizzy heeft sinds 1977 elke dinsdagavond live-jazz op het podium. Bijna alle Nederlandse jazzmusici betreden dat podium en ook in de internationale jazzscene is het bekend onder de musici.

Peter en de Wolf - In de Grote Zaal van het Amsterdamse Concertgebouw gaat op 4 december de jazzbewerking in première van 'Peter en de Wolf', het sprookje van Prokofjev. Het Metropole Orkest speelt het onder leiding van Gunther Schuller, die ook de bewerking maakte. Ook klinkt die avond het stuk 'Thomas en zijn trompet', een eigen muzikaal verhaal van Schuller en een soort 'Peter en de Wolf' van de jazz; het orkest fungeert (mede) als verteller, de leden van de jazzgroep zijn ook de personages en de trompet is de stem van de hoofdpersoon. Verteller is acteur Hans Dagelet.

Nils Landgren - Nils Landgren is benoemd tot artistiek adviseur van de NDR Big Band. Nieuwe chefdirigent van dit orkest van de Norddeutscher Rundfunk is Jörg Achim Keller. Landgren wordt ook de nieuwe artistiek directeur van het Berliner Jazzfest, een groot jaarlijks jazzfestival in de Duitse hoofdstad.

FESTIVAL

INTEON JAZZTIVAL Derlon Theater, Kumulus, Café Zuid en Café de Vitrine, Maastricht 24 en 25 november 2007

Met onder anderen: de SLIM/Kumulus Big Band, Nueva Man-teca, The New Cool Collective Big Band, Eric Vloeimans Fugimundi, Michel Bisceglia Trio, Bert Joris Quartet en als afsluiter The Jazztival Bigband onder leiding van Bert Joris met onder anderen Johannes Flamm en Carlo Nardoza.

Het Inteon Jazztival beleeft dit jaar zijn tiende editie, steevast tijdens het laatste weekend van november. Gevestigde musici ontmoeten er jonge talenten en er zijn jamsessies, workshops en masterclasses. Het festival is een samenwerkingsverband van de Maastrichtse muziekschool, Kumulus Centrum voor de Kunsten Maastricht en de Stichting Limburg geïmproviseerde Muziek (SLIM). De organisatie: "Kenmerkend voor het festival zijn de liefde voor de jazz en het respect voor de jazzmuzikanten. De pers betitelde het jazztival als 'Limburgs Mooiste'. Da's iets waar we gepast trots op zijn." In de weken voorafgaand aan het Jazztival vond er een PromoTour door de hele provincie Limburg plaats, met concerten in Maastricht, Heerlen, Venlo en Roermond. Alle details over het festival zijn te vinden op www.jazztival.nl.

STRAIGHTAHEAD(?)

Door Jaap Lüdeke

TIENER GRACE KELLY SPEELT ALTSAXOFOON

Grace Chung is van gescheiden Koreaanse ouders. Moeder hertrouwde in de VS met ene Bob Kelly en zodoende heet meisje Chung nu Grace Kelly. Ze is 15 mei 1992 geboren in Wellesley, Mass. Nu, vijftien jaar oud, speelt ze altsaxofoon en zingt ze alsof er sprake is van een heuse reïncarnatie. Tijdens een optreden vorig jaar op het Pittsfield City Jazz Festival vroeg Phil Woods haar mee te spelen in 'I'll Remember April'. Dat viel zo in de smaak van Woods dat hij haar terstond zijn handelsmerk, die ruimzittende lederen pet, schonk. Het verslag staat op YouTube en is via Google, onder 'Phil Woods & Grace Kelly' te achterhalen. Grace heeft ook al een cd uitgebracht op Pazz Productions met een flink aantal eigen stukken, naast standards en 'Round Midnight' van Monk. Gezien haar prestaties (toon, timing en feeling) zal Grace Kelly niet alleen vanwege haar naam een gewild artikel zijn voor de komende zomerfestivals.

(www.gracekellymusic.com)

AL JARREAU ZINGT PORGY & BESS IN DEN HAAG

Sedert jaren hunkert zanger Al Jarreau ernaar 'Porgy & Bess' van de gebroeders Gershwin uit te voeren, maar dan ook wel graag met een echte bigband. Hij kreeg de smaak te pakken tijdens een radio-opname voor de NDR. Dat was in 1998 met de NDR Big Band onder leiding van Dieter Glawischnig. Op 1 december komt dat orkest, nu onder leiding van Jörg Achim Keller, met Jarreau en dat Porgy & Bess Project naar het Haagse World Forum Theater, het vroegere Congres Centrum. Tickets zijn te koop bij de bekende voorverkoopadressen.

THE COLTRANE HOME

Ondanks het feit dat een broodnodige inzamelingsactie begin deze maand werd afgeblazen, is men toch druk doende het landhuis waar John en Alice Coltrane woonden te restaureren. Het huis is gekocht door de Town of Huntington, nadat er in 2004 plannen bekend werden gemaakt het pand in Dix Hills, Long Island (N.Y.) te slopen. Friends of The Coltrane Home, met aan het hoofd zoon Ravi, hebben er mede voor gezorgd dat het nu in ieder geval op de lijst staat van Historic Places. Het onderhoud en verbouwingen kunnen het echter nog niet stellen zonder donaties. Wie zich geroepen voelt wordt verwezen naar www.thecoltranehome.org.

4BEAT6 SWINGT NAAR BEHOREN

En of het nou de oude of de nieuwe swing is doet er even niet toe. Zeker is wel dat de jonge formatie 4Beat6 er binnen korte tijd in is geslaagd een uiterst hecht sextet 'aan den volke' te tonen. De frisse arrangementen van onder anderen klarinettist/leider Bernard Berkhout zijn tamelijk complex en tegelijkertijd heel toegankelijk. Bladmuziek is uit den boze. Een bewijs dat we te maken hebben met een stel musici die het repertoire van Benny Goodman in het geheel niet schuwen en met aanstekelijk plezier staan te musiceren. Het zijn, naast de leider, vibrafonist Jacco Griekspoor, gitarist Martien Oster, pianist Joop van Deuren, bassist Frans van Geest en drummer Barry Olthof. In de concertserie van Jazz Impuls,

inmiddels een begrip, is er na de pauze ook een gastoptreden van tapdancer Marije Nie. Nieuwsgierigen kunnen dit jaar nog terecht in Tiel (30 november) in het Agnietenhof – telefoon 0344 – 673500. Zie ook www.jazzimpuls.nl. De cd van 4Beat6 wordt tijdens concerten verkocht. Binnenkort zou de cd ook in de jazzspecialzaken moeten liggen.

ALBERT AYLER REVISITED

Deze maand wordt in de VS onder de titel 'My Name is Albert Ayler' een Zweedse documentaire vertoond over het muzikale leven van de avant-gardist/saxofonist (1936–1970). De regisseur is Kasper Collin. De film, voltooid in 2005, heeft een lengte van 79 minuten. Op 25 november 1970 werd Ayler lichaam opgevist uit de New Yorkse East River. Men zegt dat ie de boot naar het Vrijheidsbeeld had genomen en in de buurt daarvan overboord is gesprongen. Mary Parks, Alberts vriendin, zei me een keer dat hij haar in een depressieve periode had verteld over "een gouden auto waarmee hij op geringe hoogte boven Broadway had gevlogen".

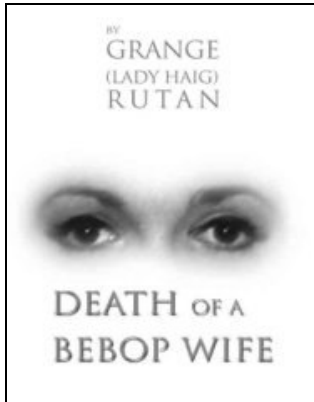
Saxofonist Albert Ayler op 21 juli 1967 in New York. (Foto: Jaap Lüdeke)

Live hoorde ik Ayler voor de eerste en laatste keer in de St. Peter's Lutheran Church, Lexington Ave/54th street, tijdens de dienst op 21 juli 1967 ter ere van John Coltrane's overlijden (zie foto). Naast Ornette Coleman speelde Albert Ayler daar met zijn onlangs gestorven broer, trompettist Don Ayler. Alberts vrije muziek reikte bij die voor mij onvergetelijke bijeenkomst tot aan de hemelpoort met smartelijke uithalen en soms weer hevig knarsende en dan weer schreeuwende geluiden. De muziek die daar werd gespeeld is tot mijn verrassing nu verpakt in de box-set (negen cd's + bonus dvd) 'Albert Ayler – Holy Ghost: Rare & Unissued Recordings (1962–1970)'. Het label is ESP (nr. 116824). Zie ook www.jazzmessengers.com. Vorige maand draaide de film tijdens het Filmfestival van Vlaanderen in het Belgische Gent. Het is nog onbekend of de documentaire binnenkort ook in Nederland is te zien.

Jaap Lüdeke is jazzjournalist en presentator/samensteller van het radioprogramma 'Lüdeke Straightahead(?)' (iedere 1ste en 3de zondag van de maand om 16.00 uur op Radio 6 en de klok rond op de pc via 'uitzending gemist' van www.concertzender.nl).

JAZZ OP PAPIER

Door Jan J. Mulder

DOOD VAN EEN BEBOPVROUW

De man had vier vrouwen; achtereenvolgens waren dat:

1. Donna Ragan, 21 jaar, 1944-1953, gescheiden. Schonk hem drie zoons. De eerste werd door zijn vader gekidnaped, heeft nooit zijn ware ik kunnen vinden. De tweede diende in Vietnam en kwam verknipt terug. De derde, verwekt na een verkrachting, heeft zijn vader nooit gezien en doodde zichzelf, toen hij 17 was.
2. Grange Rutan, 22 jaar, 1960-1962, huwelijk nietig verklaard.
3. Bonnie Callaghan, 25 jaar, verslaafd aan alcohol, 1967-1968, overleden.
4. Joanne Thompson, 32 jaar, 1978-1982, dood van haar man.

Waarom deze privé-gegevens in een bespreking van een jazzboek? Omdat ze daarin centraal staan. De man werd aangeklaagd wegens moord op zijn derde vrouw, maar daarvan vrijgesproken. Het heeft de tweede vrouw zo lang achtervolgd dat die besloot daar verslag van te doen. En de man heette Al Haig, geboren 1922, een door alle collega's een fijnzinnig pianosolist- en begeleider genoemd en die aan de wieg stond van de bebop, zoals die door Charlie Parker en Dizzy Gillespie in 1945 was vormgegeven. Grange Rutan – Gillespie noemde haar Lady Haig – deed een oproep aan diegenen die Al gekend hadden. Ze deed er vijftien jaar over de reacties vorm te geven, gaf haar boek de titel 'Death of a Bebop Wife' en die van het blad Cadence wilden het wel uitgeven.

Het boek hakt er meteen in: het begint met een verkrachting van de schrijfster zelf. Enige hoofdstukken verder komt de persoonlijke afweging: "Hoe kon ik dit alles laten gebeuren [...] Niemand wil genomen worden. Er school een ander persoon in Al, en drugs en alcohol hadden er niets mee te maken. Een kop thee, een simpele kop thee maakte van hem een monster, dat me tot vandaag bezighoudt, ook al houd ik van de - lees: z'n - muziek."

Het is de tweeslachtigheid waar het boek van doordeesemd is. Hoe kan een door vrijwel iedereen gewaardeerd musicus in zijn persoonlijk bestaan zo'n bruto zijn? Jonge vrouwen voelden zich tot hem aangetrokken en lieten zich vernederen, tot het hun te veel werd en ze hun heil elders zochten, in het ouderlijk huis in een tijd dat er nog geen blijf-van-mijn-lijfhuizen bestonden. Musici die met hem samengewerkt hebben plegen zich te beperken tot datgene wat tot hun vakge-

bied behoort en dat is dan doorgaans in positieve zin. Als er al iemand zich negatief uitlaat dan gaat het over geldkwesties en de afwikkeling daarvan. Direct, in de inleiding, wordt Stan Getz sprekend opgevoerd: "wat er tussen mij en Al Haig gebeurde is privé! Ik zeg niet dat het schokkend is maar de arme kerel is dood en ik ga niet uit de school klappen." Een uitspraak overigens die we later nog drie keer terugvinden. Zijn vrouw, Monica Getz, kan zich niet voorstellen wat Stan ermee bedoelde, maar voegt er wel aan toe dat Al een probleem had: "hij was, als het er op aankomt, afhankelijk van een chemische substantie wat veel verklaart." Over Bonnie's dood, het centrale thema in dit boek, laten de meesten zich helemaal niet uit. Alleen bassist Hal Gaylor is stellig. Haig zou tegen hem verklaard hebben dat hij schuldig was: "I knocked her down the stairs." En dan is er nog een Eddie Litchen, die samen met Al en de Britse pianist Dill Jones een vriendentrio vormde, en een gedetailleerd scenario ontvouwt hoe alles in zijn werk moet zijn gegaan, inclusief de psychologische achtergronden. De auteur zelf heeft kosten noch moeite gespaard om de feiten boven water te krijgen; ze kreeg toegang tot het verslag van het politieverhoor en het autopsierapport, en drukt ze beide compleet af. Aan het slot wordt de lezer uitgenodigd plaats te nemen in de jury en zelf te beslissen: "heeft hij het voor elkaar gekregen zich vrij te pleiten van moord?"

Grange Rutan kan zeker schrijven. Ze weet de over elkaar heen rollende observaties treffend te verwoorden, en de niet-chronologische volgorde waarin vanuit diverse invalshoeken naar het hoofdthema wordt toegewerkt vormt boeiende lectuur. Maar halverwege heeft ze zich niet meer in de hand. In de eerste plaats begaaf ze de fout iedereen aan het woord te laten, ook al is er niets wezenlijks over Al Haig te vertellen. Betty Roche, jazz vocalist: "I'm 80 years old, honey, and when I did the 'Train' with Duke in 1942, I was just a kid. I'm still a kid and still singing, and even today I remember Al Haig ... sure I do; I heard him at Birdland and other places. I just liked him. He was a real guy; a wonderful man and it was beautiful meeting him. He had marvelous hands – almost as great as Duke!" Een correspondentie met de biograaf van Charlie Parker, Ross Russell, die ze om raad vroeg hoe ze een boek als dit moest opzetten, wordt integraal afgedrukt, ook al wijdt Russell uit over geheel andere zaken. Ook Haig's briefjes vanuit de gevangenis krijgen het volle pond. Velen komen met informatie die we al vele malen eerder hadden gelezen. Er worden zelfs passages en complete hoofdstukken herhaald. Zo vinden we een heldere uitleg van Gil Fuller over de muzikale essentie van bebop in hoofdstuk 4 in zijn geheel terug in hoofdstuk 55. Het lijkt of er helemaal geen redacteur aan te pas is gekomen.

Aan het boek is een discografie toegevoegd van platen onder eigen naam en een chronologie, waarin naast de data van de vier huwelijken en de diverse arrestaties de andere platen-sessies worden aangehaald.

Het lijkt me duidelijk: dit is niet de biografie van Al Haig waar we naar uitkeken, maar de aanvankelijk knap neergezette bevindingen van een bewogen vrouw die in haar overrijver een overstelpende hoeveelheid materiaal uiteindelijk jammerlijk in een niet doorheen te komen hutspot ziet verzanden.

Grange Rutan ; Michael Coyle (red.). Death of a bebop wife. – Redwood, NY : Cadence Jazz Books, 2007. – 534 pag., waarvan 12 pag. foto's. – ISBN 1-881993-42-6. Prijs ca. 40 euro

CD-RECENSIES

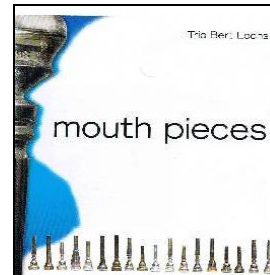
JARRETT, PEACOCK, DEJOHNETTE My foolish heart ECM

Wat ook de reden moge zijn voor het feit dat deze uitgave ruim zes jaar 'op de plank' is blijven liggen, het trio van pianist Keith Jarrett, bassist Gary Peacock en drummer DeJohnette geeft er met 'My foolish heart' opnieuw blijk van tot één van de meest prestigieuze jazztrio's te behoren. En dat al bijna vijftienvintig jaar. Het spelen van 'standards' is door dit trio tot standaard verheven. 'My foolish heart' is een live-opname van het concert dat Jarrett, Peacock en DeJohnette in 2001 gaven op het Montreux Jazz Festival. Niet alleen speelt het trio op dit album uiterst bevolgen, opmerkelijk is ook dat het drie ragtimestukken bevat. Halverwege de bijna twee uur durende dubbel-cd worden aaneengesloten als een muzikaal intermezzo Fats Wallers 'Ain't misbehavin' en 'Honeysuckle Rose' en 'You took advantage of me' van Rodgers & Hart in die stijl gespeeld. Als we de woorden van Jarrett mogen geloven, "for the first and only time ever". Waarmee 'My foolish heart' een 'historisch' document is geworden en alleen al daarom de aanschaf waard. Wat voorts opvalt is dat Peacock en DeJohnette, meer dan op andere werken van dit trio, in bijna elk nummer de ruimte krijgen om te soleren. Ook dat maakt de cd tot een bijzondere uitgave. Hoewel muzikaal minder relevant, is hoorbaar hoezeer dit driemanschap geniet van het concert. Het lachen na afloop van de nummers werkt aanstekelijk en doet denken aan het befaamde lachje van Scott LaFaro op 'Waltz for Debby', van het Bill Evans Trio. Ook historisch.
(Frank Huser)

ACTIS BAND Cina! Leo Records

Het uitroepteken in de cd-titel 'Cina!' lijkt ons onder de aandacht te willen brengen dat rietblazer Carlo Actis Dato met zijn Actis Band Chinese muziek gaat maken. Niets is minder waar. Op de nieuwe cd van de Italiaan horen we invloeden uit allerlei windstreken, maar nou net niet uit de Chinese Volksrepubliek. Zou hij soms gedacht hebben aan Cab Calloway's scheldwoord voor de bebop ('Don't play that Chinese music' beet hij Dizzy Gillespie ooit toe)? Doet het er eigenlijk wel toe? Ach wel nee. De vrolijkheid en smeugheid spetteren evengoed wel van deze plaat af. En of de ritmes nu uit Turkije komen ('Erzurum'), Oost-Europa ('Craco') of Indonesië ('SOS in Djakarta'), Dato en z'n mannen maken er toch hun eigen verhaal van. Een mooi voorbeeld van hoe hun curieuze mengsels een goed resultaat opleveren, is het openingsnummer, 'Fela'. In deze ode aan de Afrikaanse superster Fela

Kuti horen we een soort Afro-Balkan beat. De ritmesectie speelt superstrak, de gitaar van Karsten Lipp scheurt alsof hij heavy metal speelt, en de melodieën van Dato en collega-blazer Massimo Rossi (sopraan- en altsax) jubelen boven alles uit. Voor de derde maal zorgt Leo Records ervoor dat je een cd in de kast hebt staan die je gegarandeerd een goed humeur bezorgt.
(Herman te Loo)

TRIO BERT LOCHS Mouth Pieces Music Under Construction (info: www.bertlochs.com)

Als recensent ben ik altijd wat huiverig voor loftuigen van grote muzikanten voor degene die de betreffende cd heeft gemaakt. Je moet wel heel zeker van je eigen mening zijn wil je het met zo'n grootheid oneens zijn. Bovendien getuigt het ook van onzekerheid van de muzikant in kwestie om de steun van een beroemde vakbroeder in te roepen. En zeker een bepaald niet beginnend trompettist als Bert Lochs (1966) heeft zoiets echt niet nodig. Ik ben het in dit geval overigens wel zeer eens met wat zijn leermeester Ack van Rooyen op het hoesje van 'Mouth Pieces' te melden heeft. Lochs is een wendbare, vingervlugge trompettist, die z'n virtuositeit echter vooral in het kneden van z'n geluid zoekt. Vandaar ook de titel van de cd. Lochs is zo iemand die behoorlijk kan knetteren op een bugel en het instrument niet alleen inzet om er ballads op te spelen. Het openingsstuk, 'Mouthpiece Safari', laat dat overduidelijk horen. In gitarist Florian Zenker en bassist Jasper Somsen heeft hij perfecte sparringpartners gevonden, want zij gaan volledig mee in het brede spectrum aan sferen, ritmen en melodieën dat Lochs op de wereld wil loslaten. Zo kent deze cd zoetgevooisde ballads (het ontroerende 'Pavane', bijvoorbeeld), maar ook soepel swingende, springerige, ritmisch sterke ('The Piece', bijvoorbeeld, met funky, Scofield-achtig gitaarwerk) stukken. Zenker en Somsen doen duidelijk hun best om Lochs zo goed mogelijk te laten klinken. Helaas hebben de producers/technici veel minder hun best gedaan om dat te bereiken. Want hoe fraai het trio ook klinkt, soms lukt dat alleen doordat je als luisteraar welwillend het klankbeeld in je hoofd herstelt. De bas is soms zo ver naar achter gemixt dat hij pas na intensief luisteren gaat opvallen. Het resultaat klinkt daardoor te veel als een trompettist met begeleiders, en dat is dit trio nou net niet. De galmknop wordt te pas en te onpas opengezet, en ook daar denk ik dan weer: "Dat heeft zo'n jongen toch niet nodig?" Het prachtige slotstuk, Charlie Chaplins 'Smile', prachtig met demper door Lochs gespeeld, wordt enorm ontsierd door zo'n nare bak met galm. Heel erg jammer, want 'Mouthpiece Safari' is een boeiende cd, die beter had verdiend.
(Herman te Loo)

CD-RECENSIES VERVOLG

ZOOT SIMS JOHNNY GRIFFIN/EDDIE 'LOCKJAW' DAVIS WARNE MARSH

In Copenhagen
Storyville Records

Als het over jazz en Kopenhagen gaat denk ik altijd aan de Montmartre Jazzclub, Niels Henning Ørsted Pedersen en 'Sassy Swings the Tivoli'. Opvallend is een nieuwe serie, 'In Copenhagen', waarin opnamen van de Deense Radio na heel veel jaren wederom worden uitgebracht. De eerste worp, ik zeg het meteen maar, is een ijzersterke.

Zoot Sims voelt zich kennelijk op zijn gemak en speelt andermaal de rol van ambassadeur van de swing. Tegenwoordig een 'lost art', omdat men domweg anders is gaan swingen: met minder spaties en dus meer noten is het een kwestie geworden van: 'is de maat wel vol?' Deze opname van Zoot uit 1978 zou wel eens z'n beste kunnen zijn uit de periode in de jaren zeventig dat hij deel uitmaakte van het Pablo-label. De bloedstollende uithalen op tenor vergezeld van een vibrato dat precies de juiste lengte heeft, zijn zonder uitzondering uniek. Het begint meteen al bij Gillespie's 'Groovin' High'. En ritmisch zó sterk. Echt zwoel is hij bezig met 'In the Middle of a Kiss'; Zoot laat het daar niet bij... Er is een stuk waarin hij sopraan speelt. De keuze van dat instrument was een ode aan de meester van weleer. Zoot noemde zijn sopraan 'Sydney'. De cd is een leerzaam toonbeeld van swing uit vervlogen tijden.

Johnny Griffin/Eddie Davis anno 1984. In 1960 speelden Johnny Griffin en Eddie 'Lockjaw' Davis voor het eerst met hun terstond populaire kwintet. De aanstichter van de groep was Babs Gonzales. De meesterscatter had al meerdere malen Zoot Sims en Al Cohn horen 'blowen' en waarschuwde het tweetal dat het de hoogste tijd was om ook zoiets te beginnen. En, het gebeurde. Griffins vertrek naar Europa verhinderde overigens dat er sprake kon zijn van een permanent opererend kwintet. In de jaren tachtig vonden ze elkaar weer eens. Vanaf het eerste werk, 'Blues Up and Down', hun paradepaard, gaan beiden er met zoveel elan tegenaan dat soortgelijke voorbeelden ver weg lijken. Straatmuziek is het eigenlijk, maar zeer meeslepend. De ritmesectie met Harry Pickens, Curtis Lundy en Kenny Washington stoomt, stuurt en daagt uit. Het lijkt zelfs op jennen. En die tenoren maar scheuren en elkaar dwarszitten. Ordinair en vrolijk makend tegelijk.

Warne Marsh/Kenny Drew – 1980. Hier worden, in kwartetvorm, andere eisen gesteld. Scheuren op je tenor is er voor Warne Marsh niet bij. We hebben te maken met de meest intellectuele van de vier genoemde tenoristen. Gedrild door Tristano vond Marsh, als Konitz, zijn eigen weg. Wellicht iets later. Ook in Kopenhagen was flegmatieke Marsh de hautaine individualist. De invloeden van Tristano zitten nog wel verpakt in het eerste stuk 'I got a Good one for You', op het schema van 'It's you or no one'. Daarna volgen ook stukken van Gillespie en Miles Davis op de cd. Enige uitzondering op de kwartetstukken is een duet met pianist Kenny Drew in 'Everytime we say Goodbye'. Marsh' intervallen zijn als vanouds onvoorspelbaar, zijn toon is vibrateloos en ook dan gaat zijn voorkeur uit naar legato spelen. Er wordt niet getongd. Erfenis van Tristano?

Na de vele dvd's afkomstig uit de archieven van Europese omroepen, is er met deze registraties van de Deense Radio een hernieuwde greep gedaan in de kilometers bandopnamen die her en der nog liggen te wachten op informatieve producties als deze onmisbare 'In Copenhagen's'. (Jaap Lüdeke)

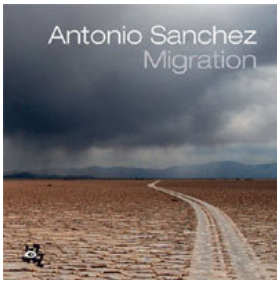
BASELINE Déjà Vu Challenge

Het boekje van deze cd bevat voorgedrukte koffiekringen. Daarmee wordt de suggestie gewekt dat dit een ouder album is. En dat is het ook; het is opgenomen in 1999 en bassist Hein Van de Geyn had toen nog haar en een bril! Maar de muziek is net zo modern als de meester zelf. Hij kan als platenbaas gelukkig zelf bepalen welke heruitgaven de moeite waard zijn. Vandaar opnieuw: 'Déjà Vu'. Van de Geyn is altijd al dol geweest op gitaren. Tot zijn helden rekent hij Akkerman, Hendrix, Santana en Clapton. Zijn laatste album heet dan ook 'The Guitar Album' met John Abercrombie én Ed Verhoeff op gitaar (Jazzflits 19, 2006). Verhoeff heeft op 'Déjà Vu' het rijk alleen. De gitarist kan blèren, provoceren, rocken én lieflijk akoestisch spelen. Op het eerste gezicht lijkt het of alleen de gitaar het melodische deel van dit trio voor zijn rekening neemt. Maar de bas doet veel meer dan met lage tonen begeleiden. Zingend, lyrisch en ingetogen vertellend, weet hij de hele plaat te boeien. Op 'Nardis' na zijn alle composities van Van de Geyn. Nog niet genoemd is drummer Hans van Oosterhout. Hij is heel vaak aan de zijde van deze bassist te horen en je kan wel spreken van een twee-eenheid. Gelukkig treedt dit trio regelmatig in het land op. Alle Baseline-cd's zijn overigens de moeite waard. Van de Geyn heeft ondertussen op diverse platen bewezen dat hij fascinerend solo kan spelen. Op deze cd doet hij dat heel overtuigend in 'Bass Blues'. Hein, heb je wel eens gedacht aan een soloalbum? (Peter J. Korten)

KAREL BOEHLEE Live at the Beauforthuis Challenge

Karel Boehlee is zo'n artiest die zich meestal op de achtergrond houdt. Hij begeleidt menig collega, zoals Toots Thielemans en Trijntje Oosterhuis. Een populaire pianist dus. Maar een eigen website heeft hij niet eens en als leider zal hij zich niet snel profileren. Toch heeft hij al heel wat platen gemaakt (vooral in Japan) en nu dus ook bij Challenge. In het Beauforthuis in Austerlitz nam hij elf stukken op die hij alle zelf schreef. Het album is live opgenomen op twee dagen in mei 2006, maar er is géén publiek te horen. Boehlee is hier in het uitgelezen gezelschap van Hein Van de Geyn op contrabas en Hans van Oosterhout op drums. Het repertoire is overwegend langzaam en romantisch. De pianist kiest met deze concertregistratie voor een risicoloos maar coherent programma. Zijn composities zijn niet uitdagend, maar getuigen wel van een poëtische inslag. Uitzondering is 'Get Your Frinch Back', met wat meer power, zodat Van Oosterhout zelfs stokken in plaats van brushes gebruikt. Van de Geyn is natuurlijk altijd een aanwinst. Ook hier legt hij een solide fundament en ondersteunt hij het trio op een gulle manier. Boehlee sluit af met een solo-piece: 'In My Dreams' – dromerig... (Peter J. Korten)

CD-RECENSIES VERVOLG

ANTONIO SANCHEZ Migration CamJazz

Drummer Antonio Sanchez vroeg voor de cd 'Migration' dure medewerkers als de tenoristen Chris Potter en David Sanchez. David, geen familie, komt van Puerto Rico. Antonio is in Mexico-stad geboren. De alom gevierde Scott Colley is de bassist; te gast zijn gitarist Pat Metheny en pianist Chick Corea. Inderdaad een gewichtige bezetting; de muziek is navenant. De diverse wisselingen binnen de groep leveren een scala aan rijkgekleurde mogelijkheden. Antonio schreef de meeste stukken; brood op de plank, zal hij gedacht hebben. De gasten deden er ieder één. Van Joe Henderson en Miles Davis zijn 'Inner Urge' en 'Solar'. Dat laatste stuk heeft een soort open einde. Potter, links in beeld, en Sanchez kronkelen beiden naar hartelust op tenor in Antonio's 'Challenge Within'. Het is goed te horen dat ideeën en techniek van de heren een heel degelijk en ook creatief verbond hebben gesloten. Dat geldt overigens voor allen. Mag ook wel met al die sterren in je ploeg. De cd opent met een triostuk, 'One for Antonio', waarin pianist Chick Corea een bijkans tintelende solo speelt. De cd is een topper, vol moderne jazz. (Jaap Lüdeke)

PAUL VAN KEMENADE AND GUESTS No Way Station Eigen produktie

Op 'No Way Station' is saxofonist Paul van Kemenade in meerdere bezettingen te horen: met zijn tot septet uitgebreide kwintet (daar heeft de bandleider wel ervaring mee), in een duo met een pianist en met de strijkers van het ensemble Strings get Wings. Het kwintet is tot septet aangevuld met trompettist Rik Mol en gitarist Ferhan Otay en heeft daardoor een rijker geluid. Deze bezetting nam het nieuwe stuk 'No Way Station' op en een nieuw, strakker arrangement van 'Stranger than Paranoia'. Als duo speelt Van Kemenade samen met pianist Stevko Busch, de pianist die hij bij de Contraband heeft leren kennen, en met pianist Michiel Braam. Deze Nijmeegse alleskunner vervult hier naast de altist een gelijkwaardige rol als improvisator. De samenwerking met strijkers is nieuw voor Van Kemenade, die voortdurend op zoek is naar nieuwe wegen en nieuwe geluiden ter verrijking van zijn eigen geluid. Het resultaat vult de tweede helft van de cd. De saxofonist heeft er een swingend en spannend geheel van weten te maken. Met 'slechts' strijkers en de cajon (een handtrommel) van Pieter Bast is het geluid wel wat 'dun', maar arrangeur Niko Langenhuijzen heeft er voor gezorgd dat de saxofoon en de cajon niet overheersen. In zijn 'Violins against Violence' trekt Van Kemenade ouderwets van leer en krijgen de violisten alle ruimte om te im-

proviseren en ook hun visie op het thema te geven. Dat gebeurt nog eens in het groovende slotnummer van de cd, 'The unfinished chordless tango'. Paul van Kemenade is deze maanden op tournee om zijn vijftigste verjaardag, zijn dertigjarig jubileum als musicus en het 25-jarig bestaan van zijn kwintet te vieren. Tijdens die tournee is hij ook in de hierboven genoemde bezettingen te horen. (Hessel Fluitman)

PIET NOORDIJK Jubilee Concert - Live at the Bimhuis Amsterdam Jazz'n Pulz

Van het nu al geruchtmakende concert in het Bimhuis dat Piet Noordijk gaf bij gelegenheid van zijn 75ste verjaardag, heeft Jazz'n Pulz een cd uitgegeven. Die werd op 1 november gepresenteerd. Ook in het Bimhuis. Tijdens het feestconcert aldaar op 25 mei, speelde Piet met drie groepen: zijn Pete's Groove, het roemruchte kwartet met Misha Mengelberg, Han Bennink en deze avond met bassist Ruud Jacobs, en ten slotte het Piet Noordijk Boptet, zijn nieuwe groep. Pete's Groove is altijd een genoegen om te horen. De formatie musicceert op 'Jubilee Concert' fervent en geeft een meeslepend mooie uitvoering van de ballad 'And then Some'. Het roemruchte Misha Mengelberg/Piet Noordijk Quartet speelt zelden samen. Toch is het van de afgelopen 45 jaar zo ongeveer de beroemdste en meest legendarische Nederlandse jazzgroep. De groep bestond officieel tussen 1962 en 1967. Daarna hebben ze in 1991 en 1992 nog een tijd samen gespeeld. En nu dan weer tijdens Noordijks verjaardagsfeestje. Van dat optreden is ruim twintig minuten op de cd te horen en daar mogen we blij mee zijn. De altsaxofonist is in grootse vorm. Het is jammer dat Misha zo zachtjes is opgenomen. Maar verder! Ruud Jacobs speelt stoer en betrouwbaar. Bennink is als altijd duidelijk en alert aanwezig. In Strayhorns 'Take the A'train' komen de heren langzaam op gang en stomen dan stevig door. In 'Driekusman Total Loss' speelt de altsaxofonist een nieuw hikje in het thema en lijkt Misha Mengelberg totaal te verdwalen in zijn eigen thematiek. Maar ondertussen houdt hij precies in de gaten hoe hij weer terug op het juiste pad kan komen. De rest van de cd wordt gevuld door de nieuwe ploeg van Piet Noordijk. Zijn Boptet heeft een door de wol geverfde ritmesectie en het hemelbestormende jonge talent Rik Mol op trompet en flugelhorn. Deze groep grijpt met veel plezier terug naar de beginperiode van de bebop. 'Scrapple from the Apple' en 'Groovin'High' worden dermate heftig neergezet, dat het lijkt alsof de thema's gloednieuw zijn in plaats van zestig jaar oud en door elke zich respecterende bopper gespeeld, uitgekauwd, gestript en opnieuw in elkaar zijn geschroefd. Dat is veelbelovend voor de komende concerten van deze groep. (Hessel Fluitman)

CD-RECENSIES VERVOLG

AXEL HAGEN QUARTET (Featuring Frans Elsen)
As Long as There's Music
 Blue Jack Jazz Records

Jazzmusici die het vermogen hebben in hun geproduceerde sound te 'hangen' zijn herkenbaar aan de manier van spelen. Dat geluid geeft toegang tot een aparte notenkeus en is in het algemeen onderscheidend te noemen omdat het zo verke relaxed is. Het is een vrij selecte groep die over zo'n gave beschikt. Goed voorbeeld is het spel van gitarist Axel Hagen op zijn nieuwe cd 'As long as There's Music'. Bovendien geldt die regel hier ook nog eens voor de veterane pianist Frans Elsen. Er is toevallig sprake van docent (Elsen) en vroegere leerling. Hagen had trouwens op het toenmalige Hilversumse Conservatorium mede les van Wim Overgaauw. De cd bevat stukken van Parker, Tadd Dameron, Ellington en Strayhorn. In 'When your Lover has Gone', van Einar Aaron Swan, tilt pianist Frans Elsen zijn improvisatievermogen nog eens boven het toch al zo hoge peil uit. Zijn aanwezigheid op een recente cd is al zeldzaam. Bassist en drummer zijn respectievelijk Jacques Schols en Axels landgenoot, de Duitser Peter Kahlenborn. Zij 'dragen' de muziek op deze uiterst ontspannen cd. Een 'burner', snel stuk, zou evenwel niet hebben misstaan, dunkt mij. (Jaap Lüdeke)

DEWEY REDMAN QUARTET
The Struggle Continues
 ECM

Voor de jeugd; Dewey Redman is 'de vader van'. Redman senior overleed september vorig jaar. Op de hier besproken cd hoor je duidelijk dat zoon Joshua het niet van een vreemde heeft. 'The Struggle Continues' is opgenomen in 1983 in de Columbia Studios in New York en is nu voor het eerst op cd uitgebracht. Tweemaal twintig minuten, net als het aloude vinyl. De opnamen zijn digitaal opgepoetst, met een smetteloos geluid tot gevolg. Naast de tenorsaxofonist horen we Charles Eubanks op piano, Mark Helias op bas en de legendarische Ed Blackwel op drums. The New York Times schreef in 1983: "Mr. Redman is een moderne stylist en hij heeft een warm, indrukwekkend geluid en zijn muziek beslaat een breed idiomatisch spectrum; zoals ballads, bebop en free-jazz." Dit album bevestigt dat. Redman was ook componist. Vijf van de zes stukken op 'The Struggle Continues' zijn van hem, terwijl het mainstream-bebopstuk 'Dewey Square' van Charlie Parker is. Het hoogtepunt van de jazz viel niet bepaald begin jaren tachtig. Maar deze cd klinkt zó modern, dat je echt even moet lezen wanneer de opnamen zijn gemaakt. 'Thren' swingt enorm, 'Love Is' is een ballad. 'Turn Over Baby' en 'Joie de Vivre' zijn straightahead. 'Combinations' heeft een 'free' start en Redman lijkt door het lint te gaan. Gelukkig is deze lp voortaan ook op cd verkrijgbaar. (Peter J. Korten)

BILL EVANS
The other side of something
 Intuition

Op vrijwel al zijn platen weet tenor- en sopraansaxofonist Bill Evans een groot arsenaal aan bevriende musici te verleiden hem te vergezellen. Op 'The other side of something' zijn dat onder anderen Bela Fleck op banjo, Victor Wooten en Richard Bona op basgitaar, Dennis Chambers op drums, Sam Bush op mandoline, Jim Beard op piano, Christian Howes op viool en Randy Brecker op trompet. Deze lijst vormt al een aanwijzing voor de muziek op zijn laatste plaat. Bill Evans is zo'n typische muzikale omnivoor die desondanks in staat blijkt te zijn een veelkleurig scala van muzikale bronnen tot een samenhangend geheel te smeden. Een zintuigprikkelende mengeling van folk, bluegrass, funk, jazz en soul. Fusion die rockt en swingt dat het een lieve lust is. Evans sopraansax dwarrelt met grote virtuositeit door de composities, waarbij Bela Fleck op de banjo goed tegenspel biedt en Wootens bas een speels en tegelijk strak fundament creëert. 'The other side of something' biedt een rijk panorama van veelkleurige klankcreaties. Ook als zanger doet Evans goede zaken. 'Easy way out' en 'Ode to the working man' zijn sterke nummers die iets weg hebben van bluegrass-traditionals met een sfeer die doet denken aan de Allman Brothers Band in hun vroege jaren. Liefhebbers van muziek van bijvoorbeeld Bela Fleck & The Flecktones of de formatie Steps Ahead zullen door deze plaat blij verrast worden. (Frank Huser)

NIELS TAUSK QUINTET
Blown away
 Jazz'n Pulz

Niels Tausk lijkt een nieuwe naam aan het jazzfirmament, maar hij loopt al twintig jaar mee. Reeds in 1987 kwam hij in beeld toen hij een gooi deed naar de Pall Mall Swing Award. Die miste hij op een haar na. Frits Landesbergen won. Sindsdien heeft Tausk enkele keren op cd's gefigureerd. Op 'Blown away' staat hij nu zelf centraal. Tausk wordt begeleid door de muzikale krachtpatsers Peter Beets (piano) en Ferdinand Povel (tenorsaxofoon), en door de ritmesectie met Jos Machtel op bas en Joost van Schaik op drums. 'Blown away' is niet direct een cd met moderne, progressieve muziek, maar de kwalificatie 'bop' of 'neobop' is ook te beperkt. De repertoirekeuze is breed, met stukken van Wayne Shorter, Cedar Walton, John Coltrane, maar ook Jerome Kern, Barry Harris en Blue Mitchell, alsmede twee composities van Tausk zelf, waarvan er een is opgedragen aan trompettist Kenny Dorham. Toch is de cd geen lappendeken. De musici zorgen voor samenhang door 'hun ding' met de muziek doen. Op de hele cd klinkt warmte in het spel door. In nummers als 'Blue Silver' en 'Laura', maar ook in Tausks eigen ballad 'Blown away', die door de heren mooi wordt uitgewerkt. Het is de moeite waard om deze cd vaker te beluisteren. De muziek wordt er rijker van. (Hessel Fluitman)

DVD-RECENSIES

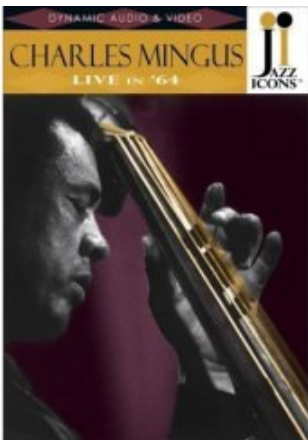
MEER NIEUWE JAZZ ICONS MET UNIEKE OPNAMEN

DUKE ELLINGTON – LIVE IN '64

Op zoek in Europa naar beeldmateriaal heeft David Peck van Reelin' in the Years Productions gelukkig ook Nederland bezocht. Dvd's van Sarah Vaughan, Wes Montgomery en Dexter Gordon staan al vermeld op pagina 11 van JazzFlits 17. Dat zijn registraties van de Avro en de VPRO.

De dvd 'Duke Ellington – Live in '64' uit het Amsterdams Concertgebouw is ook afkomstig van de Avro. Het concert dat destijds werd uitgezonden was onvolledig. 'Diminuendo in Blue and Crescendo in Blue' (in Ellingtons bandboek stonden ze onder aparte nummers aangegeven) haalde toen de tv-uitzending niet, hoewel het sinds Newport 1956 min of meer populair was geworden door de 27 opzweepende chorussen van tenorist Paul Gonsalves. Het was kennelijk te gewaagd. In ieder geval staat het werk nu wel op deze dvd. De geluidskwaliteit wint het van de beeldhelderheid die niet optimaal is; het is een Ampex/Telerecording. Naast de onvermijdelijk medley komen ook 'Harlem Air Shaft' en 'My Funny Valentine' (?) aan bod. Johnny Hodges doet 'zijn' 'All of Me' en kijkt ondertussen verveeld de zaal in of er nog leuke meiden aanwezig zijn. Bassist Jimmy Woode plukt 'Jack the Bear', en het onvolprezen 'Mr. Gentle and Mr. Cool' was bestemd voor violist Ray Nance en trompettist Harold Baker. Volgens de info heeft Ellington nooit willen onthullen wie 'Gentle' en wie 'Cool' was. In de trompetsectie is er ook plaats voor Clark Terry. Je zou bijna vergeten dat hij destijds bij Ellington zat. Een van de weinigen die ook bij Basie meedraaiden, evenals Paul Gonsalves deed.

Natuurlijk is deze dvd een aanrader, al moet je af en toe denken dat de combinatie van veel ervaring en een soms afmattend tijdsverschil hier en daar de kop opsteekt. Een echt fit Amerikaans orkest in Europa met louter 'One Nigh-ters' op de kalender is sowieso een uitzondering.

CHARLES MINGUS – LIVE IN '64

En de producer van deze Jazz Icons maar onderhandelen met de diverse Europese omroepen en met de musici of nabestaanden. Veel nabestaanden. Bij 'Charles Mingus – Live in '64' betreft het opnamen uit België (RTBF), Noorwegen (NRK) en Zweden (SVT). De bezetting verdient het predikaat klassiek. Ruimschoots zelfs. Het zijn Charles Mingus, Eric

Dolphy, Clifford Jordan, Johnny Coles, Jaki Byard en Dannie Richmond. In België is Coles afwezig door ziekte. Beeld en geluid zijn in het algemeen dik in orde. Soms werd het geluid afgetapt van de radio-opname, dat was een goede gewoonte. De registratie van de RTBF wordt gekenmerkt door korte stukken en toch wordt er intensief gespeeld in een studio-ruimte die de indruk wekt dat hij voor deze speciale gelegenheid door vlijtige handen snel in elkaar is getimmerd. In Noorwegen lijkt Mingus, hij had een slechte reputatie, de goed heiligman zelve. De stemming is prima, de muziek ook. Er wordt zo hard geswingd dat Richmond op z'n bassdrum overgaat tot een stampende vier-in-de-maat. Byard, Dolphy en Jordan leveren extatische bijdragen. Jordan vertelde ooit (Meervaart NOS Jazz Festival) dat hij tijdens het spelen altijd een zaal vol dansende mensen in gedachte had. Maar dit is geen dansmuziek. Wel veel muziek van een begeesterde Mingus en zijn vlijtige medewerkers. De dvd bevat meerdere uitvoeringen van 'So Long, Eric'. Dolphy bleef na de tournee achter in Europa. Mingus: "Eric, I'll miss you asshole. How Long?" Dolphy: "Not more than a year." Maar Dolphy overleed in Berlijn, op 29 juni van dat jaar 1964. Luttele maanden na deze prijzenswaardige opname.

JOHN COLTRANE – LIVE IN '60, '61, & '65

De registraties van John Coltrane uit 1960 en 1961 zijn in Duitsland gemaakt voor de WDR en de SWR. Die uit 1965 is van Belgische makelij (RTBF). En ook hier vrijwel geen klachten over beeld en geluid. Het is niet uitgesloten dat, als bij Mingus, sommige fragmenten al eerder waren te zien. Producer Peck wijst er bij herhaling op dat al het materiaal legaal is verkregen.

De WDR-opname munt uit door de bezetting met, naast Coltrane, Wynton Kelly, Paul Chambers en Jimmy Cobb. Met toestemming van Miles Davis? Extra is een gastoptreden van Oscar Peterson en Stan Getz; de laatste met 'Moonlight in Vermont'. Het beeld is dan wel te donker. In 'Green Dolphin Street', weer met genoemd kwartet, zit onder meer een fraai gestreken bassolo van Paul Chambers. Lyrische uithalen van Coltrane fleuren 'Walkin' op. De 'sheets of sound' liggen dan nog in het verschiep, voor mij is het uitstel van executie. In latere bijdragen (1961) is Eric Dolphy er ook bij, met McCoy Tyner, Reggie Workman en Elvin Jones. In 1965 vervangt Garrison collega Workman. Dat is er op termijn sprake van het legendarische kwartet. Het is guitig om te zien hoe Coltrane voor 'My Favorite Things' zijn sopraan even inblaast en tegelijkertijd constateert dat ie zo vals als een kraai is. Dat wordt schielijk, Coltrane denkt buitenbeeld, verholpen. Lichaamstaal is in meerdere gevallen op de dvd's veelzeggend.

BONUS DISC; JAZZ ICONS SERIES 2

Deze tweede lichte Jazz Icons wordt afgesloten met vier opnamen van Sarah Vaughan, John Coltrane, Dexter Gordon en Dave Brubeck. Dat zijn opnamen uit de jaren zestig uit Zweden (twee keer), Noorwegen en Finland. Het gaat om slechts een stuk per groep. Geen enkel stuk is eerder uitgebracht. Gordon (Molde 1964) is nuchter en derhalve ijzersterk. Zie nogmaals JazzFlits 17, pagina 11. Beeld en geluid zijn in Molde heel goed van kwaliteit. Als dat een voorbode is van wat de volgende serie op Naxos/Codaex zal brengen, is er nu al reden tot gepast juichen. Uitsen vraag ik mij wel af wat, naast al dat beeldmateriaal uit Europa, Japan nog in petto heeft voor de liefhebbers. (Jaap Lüdeke)

CONCERTVERSLAG

PAULIEN VAN SCHAIK

Bezetting: Paulien van Schaik (voc), Hein Van de Geyn (b), Yvonne van der Pol (altviool) en Frans Grapperhaus (cello). Datum en plaats: 2 november 2007, Leeuwarden.

Tijdens Ellingtons 'I Got It Bad and That Ain't Good' be kroop me bij het concert van zangeres Paulien van Schaik te Leeuwarden de gedachte: 'Maar ik heb het hier goed!' Ze stond op het podium met een contrabassist, een cellist en een altviooliste. Geen alledaagse opstelling. En toch werkte het. Misschien omdat cello en altviool samen zo'n schitterend geluid produceren. Maar vooral omdat Paulien van Schaik en Hein Van de Geyn hun hand niet overspeelden. Haar stem en zijn contrabas vullen elkaar aan en steunen elkaar. Samen zorgden ze constant voor nieuwe invalshoeken. Dat bleek ook uit de regelmatig terugkerende verzaligde glimlach op het gezicht van cellist Frans Grapperhaus en de verwondering bij altviooliste Yvonne van der Pol, die voortdurend verast werden door wéér nieuwe lijnen uit de contrabas. Zoals Van de Geyn zijn contrabas behandelde: daar werd niet geplukt, maar gestreeld, gestimuleerd. Alsof hij zijn instrument verleide om zo mooi romig te klinken.

Met behoud van het wezen, benaderde Van Schaik de songs net even anders, met een ander accent of een versnellinkje. Zo bleef ze op de been naast het overweldigende basgeluid. Ze deed dat in Kermit's 'Being Green', waarin de kikker de somberheid over zijn groene kleur weet om te buigen in berusting en trots. En in 'Mean to me', de song met het verwijtende begin en uiteindelijk de vraag: 'Besef je wel wat je voor me betekent?' Van Schaik maakte zich in haar uitvoering los van het grote voorbeeld Billie Holiday door haar niet na te zingen, maar de song zelf opnieuw te interpreteren. De zangeres putte bij haar liedkeuze verder vooral uit het repertoire van Billie Holiday en Chet Baker, van de componisten Jobim en het duo Ellington/ Strayhorn. Zonder een leuk 'arrangementje' en een grotere band is zo'n keuze gevaarlijker dan balanceren op het slappe koord. Het ging Van Schaik echter goed af. Samen met de drie strijkers maakte ze er op haar eigen manier iets groots van. En zo hoort het ook bij jazz. Stukken moeten juist (net even) anders worden gedaan dan op de plaat of bij het gekende origineel. Anders verdwijnt het avontuur.

(Hessel Fluitman)

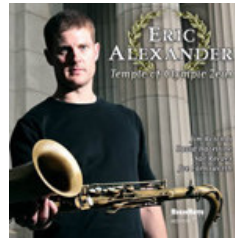

WEKELIJKS EEN CONCERTAGENDA IN DE BUS

Wilt u gratis elke woensdag een overzicht van de jazzconcerten voor de komende week in uw mailbox? Abonneer u dan bij rene@laanen.demon.nl op de concertagenda van de website www.jazzmasters.nl.

Heeft u jazznieuws? Ruim 2.500 **JAZZFLITS**-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons e-mailadres: redactie@jazzflits.nl.

JAZZRADIO TOP 10

1. **Eric Alexander**
Temple Of Olympic Zeus
2. **Gerald Wilson Orchestra**
Monterey Moods
3. **Cyrus Chestnut**
Cyrus Plays Elvis
4. **Herbie Hancock**
River: The Joni Letters
5. **Billy Taylor & Gerry Mulligan**
Live at MCG
6. **Jon Mayer**
So Many Stars
6. **Jackie Ryan**
You And The Night And The Music
8. **Terence Blanchard**
A Tale Of God's Will (A Requiem For Katrina)
9. **McCoy Tyner**
McCoy Tyner Quartet
10. **Freddy Cole**
Music Maestro Please

De Jazzradio Top 10 [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio.](#)

theJAZZ HMV TOP 10

1. **Stacey Kent**
Breakfast On That Morning Tram
2. **Keith Jarrett, Gary Peacock and Jack DeJohnette**
My Foolish Heart
3. **Miles Davis**
Complete On The Corner Sessions
4. **Herbie Hancock**
River: The Joni Letters
5. **Enrico Rava & Stefano Bollani**
Third Man
6. **Guy Barker**
Amadeus Project
7. **Peter Cincotti**
East Of Angel Town
8. **Gwilym Simcock**
Perception
9. **Jacques Loussier**
Encore: Jacques Loussier Plays Bach
10. **Humphrey Lyttelton**
Classic Live Concerts

De theJazz HMV Top 10 [geeft een overzicht van de best verkochte jazzalbums van de Britse \(internet\)platenzaak HMV en wordt samengesteld in samenwerking met de digitale Britse radiozender theJazz.](#)

THE JAZZ CONNECTION

Door Lex Lammen

NICO BUNINK (1936-2001)

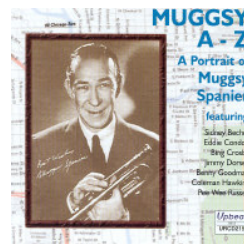
Op Tweede Kerstdag is het zes jaar geleden dat pianist Nico Bunink in Amsterdam overleed. Floris Nico Bunink liet hij zich noemen, maar oudgedienden kenden hem als Nico. Bij die oudgedienden mag ik mij zelf tellen, omdat ik halverwege de jaren vijftig zijn kwartet met tenorsaxofonist Enno Spaanderman, slagwerker Cees See (die als dienstplichtig militair in 'eerste grijs' en op hoge schoenen de show stal! en – wanneer ik mij goed herinner – bassist Ruud Jacobs, in het Amsterdamse Bellevue de finale van het AVRO-Jazzconcours 1954/55, afdeling 'Modern', zag en hoorde halen. Nico was altijd 'modern' in doen en laten en ook toen al een hippe verschijning met een ultrakort kapsel en nauwsluitend kostuum. Van zijn spel van toen is mij alleen een titel bijgebleven, 'Tangerine'. Kort nadien verdween Nico, die als pianist volslagen autodidact beweerde te zijn, naar het buitenland. Hij verbleef vooral in Parijs, waar Amerikanen als Lucky Thompson, Jimmy Gourley en Kenny Clarke bivakkeerden. Nico begeleidde ze ter voorbereiding op zijn grote stap naar de VS, naar de formaties van Charlie Mingus en de anderen. Toen hij in de jaren zeventig genoeg had gekregen van de Amerikaanse 'way of life' en van de Amerikaanse buitenlandse politiek, kwam Bunink weer terug naar Europa, met een Amerikaanse vrouw, een Amsterdams adres en een sterk Amerikaans accent dat zijn handelsmerk werd. Parijs bleef voor hem een basis om muziek te maken. Daar ontmoette hij de Amerikanen die op wereldtournee waren, zoals tenorsaxofonist Bill Barron (de broer van pianist Kenny). Met Barron kwam Nico Bunink eind '87 naar het KRO-Bovenrestaurant voor een concert, waar ik nog altijd met genoeg aan terugdenk. Nico introduceerde toen terloops de paardenstaart-voor-heren - destijds nog niet vertoond in onze contreien - en hij speelde zoals wij dat van hem mochten verwachten 'Amerikaans', dat wil zeggen met enige branie, maar met een groot respect voor standards en ballads. Behalve zijn muzikale aandeel in Bill Barrons concert, gaf hij ook een advies. In Parijs vertoefde op dat moment namelijk de pianist/entertainer Bob Dorough met zijn bassist Bill Takas en Nico informeerde of die heren niet eens naar Hilversum konden komen. De KRO vond het een goed idee. Dorough, tekstdichter/componist en pianist/zanger en Takas kwamen over, met minimale bagage, als ervaren reizigers. De bas was een elektrische bas, met de 'kraantjes' om de snaren te stemmen, niet in het verlengde van de steel, maar aan de achterkant. Zo paste het instrument precies in de bagageruimte boven het hoofd van de reizigers in het vliegtuig. Het werd een pracht van een avond in een bomvolle zaal en ook Nico, die er natuurlijk bij was, genoot. Later kwam hij nog wel eens binnenvallen in 'Elsa's' aan de Amsterdamse Middenweg, als wij daar op dinsdagavonden speelden, om zijn tenorsaxofon uit te proberen, want dat instrument was hem toch ook gaan bezighouden. Of hij schoof aan achter de piano, zonder poespas. Daarna werd hij ziek en kwam zijn einde. Hij werd goed 65 jaar. In 'The Jazz Connection' van zondag 9 december om 16.00 uur (Concertzender via Radio 6) staan we nog eens stil bij de muziek van pianist Floris Nico Bunink.

JAZZ IN DE OUDE STIJL

Door Gerard Bielderman

VIER CD'S VAN HET UPBEAT-LABEL

Dit keer wil ik kort wijzen op vier cd's die in Engeland zojuist zijn uitgebracht op het Upbeat-label. Ik begin meteen maar met de naar mijn mening interessantste:

URCD215: Muggsy A-Z/A Portrait of Muggsy Spanier Op deze cd 22 titels die een groot deel van Spaniers carrière omspannen, van 1924 tot en met 1952. Daarvan zijn er zeven onder eigen naam, de overige zijn opnamen van hem als lid van diverse orkesten, zoals The Bucktown Five, The Chicago Rhythm

Kings, New Orleans Rhythm Kings, Bob Crosby's Orchestra en Bob Cats. En niet te vergeten natuurlijk de Bechet-Spanier Big Four uit 1940. Jammer dat er van de latere jaren niets op staat, maar met een speelduur van 77'51 is deze cd gewoon vol. Overigens was Spanier begin 1960 op toernee met de Dutch Swing College Band maar Philips zag er toen niets in met hem opnamen te maken...

URCD217: Studio 51 Club Sessions with [Ken] Colyer. Alweer een cd met opnamen van Ken Colyer zult u misschien zeggen. Tja, dat is natuurlijk zo, maar gelukkig is de opnamewaliteit heel redelijk en staan er wat titels op die Colyer zelden of nooit voor de plaat opnam. In de bezetting onder anderen Sammy Rimington (kl, as), Pete Dyer (tb) en Colin Bowden (d) en dat biedt toch een zekere garantie. Voor Colyer-fans is er in deze opnamen uit begin 1972 veel te genieten in bijna 72 minuten.

URCD218: Jubilee Concert 2nd Half/Lonnie Donegan. Dit is in feite het tweede deel van Lonnie's concert uit juni 1981 (deel 1 verscheen op URCD214) en dit deel bevat veel skifflemuziek. Daarom is deel 1 in feite interessanter voor de 'trad'-liefhebbers. Er staan een paar bonustracks op, onder meer van Donegan met de Monty Sunshine Band.

URCD219: The Boss of the Blues Joe Turner sings Kansas City jazz. Op deze cd met 22 titels staan allemaal oorspronkelijke opnamen van het Atlantic-label. De eerste elf nummers stonden op een lp, de rest werd indertijd geproduceerd voor de hitparade en de jukeboxen. Wat de cd extra interessant maakt is de

aanwezigheid van een aantal jazzgrootheden als Joe Newman (tp), Lawrence Brown (tb), Pete Johnson (p), Freddy Green (g), Walter Page (b), Cliff Leeman (d), Wilbur DeParis (tb) en Earl Warren (as). Alle opnamen werden gemaakt in 1956. De uitgebreide informatieve tekst is van Mike Pointon.

De cd's van Upbeat zijn in ons land verkrijgbaar via Timeless en Ray Smith in Alkmaar. Alle informatie over deze producties is te vinden op www.upbeat.co.uk.

IN MEMORIAM

Door Han Schulte

TROMPETTIST DONALD AYLER (1942–2007)

Trompettist Donald Ayler stierf 21 oktober in een tehuis in Northfield, Ohio, aan een hartaanval. Hij werd 65 jaar oud. Ayler was al enkele decennia niet meer actief in de jazzscene. Zijn begrafenis vond pas op 30 oktober plaats, omdat een autopsie werd verricht vanwege zijn plotselinge dood. De begrafenis werd bijgewoond door Donalds ruim negentigjarige vader, die in 1970 zijn zoon tenorsaxofonist Albert eveneens ten grave droeg. Donald was overgestapt van alt op cornet en trompet, en vervolgens weer op altsax om in Alberts kwintet mee te kunnen spelen. Albert was oorspronkelijk ook gestart op alt, maar koos later voor de tenorsax. Wegens persoonlijke problemen werd Don in het voorjaar van 1965 uit het kwintet gezet. Niettemin maakte hij met Albert en Charles Tyler de op 1 mei 1965 tijdens een concert in Town Hall opgenomen plaat 'Bells'.

De hoes van de cd 'Bells' van Albert en Donald Ayler.

Ook daarna trad hij tot najaar 1968 regelmatig met zijn broer op in New York, maar ook in het buitenland, zoals tijdens het 'Newport Jazz Festival In Europe' in de Rotterdamse Doelen in 1966, en voor opnames bij de BBC-tv in Londen in 1967. Donald schreef de compositie 'Our Prayer', die hij met zijn broer speelde op de begrafenis van John Coltrane in 1967. Het jaar daarvoor had hij nog met Trane gespeeld in het Lincoln Center in New York. In januari 1969 leidde Don een septet met onder anderen tenorist Sam Rivers, bassist Richard Davis en drummer Muhammed Ali voor een concert in Town Hall. Het jaar daarop werd hij opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis, terwijl Albert zijn beroemde concert in Saint Paul de Vence gaf. In de daaropvolgende periode trad hij sporadisch op. Zijn enige platen onder eigen naam betreffen drie albums uitgebracht door het Italiaanse label Frame met de opnames van een festivalconcert op 18 juli 1981 in Theatre Andromeda in Florence. Dons deplorabele spel weerspiegelden hier zijn gemoedstoestand. Het toeval wil, dat kort na zijn dood Kasper Collins documentairefilm 'My Name Is Albert Ayler' in New York in première ging, waarin gerefereerd wordt aan Dons psychotische gedrag. Zijn trompetspel was in de goede jaren vaak een scherpe echo van Alberts tenorspel in vraag- en antwoordvorm.

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Redactie:** Hans van Eeden en Sandra Sanders, redactie@jazzflits.nl. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Gerard Bielderman, Hessel Fluitman, Frank Huser, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jaap Lüdeke, Ton Luiting, Jan J. Mulder en Han Schulte. **Fotografie:** Tom Beetz en Tony Daenen. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. De redactie is niet inhoudelijk verantwoordelijk voor de bijdragen van medewerkers. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **Beheerder website:** Henk de Boer. **Aan JAZZFLITS kunnen geen rechten worden ontleend.**

BIMHUIS

Concerttips van Jaap Lüdeke

Vincent Herring & Earth Jazz Agents. Herring heeft het een tijdje geprobeerd met alleen tenorsaxofoon spelen, maar zelfs toen bleef het 'Cannonball-virus' heersen. Nu blaast hij weer alt, sopraan en die tenor. Maar zien of hij eindelijk afstand heeft genomen van zijn grote voorbeeld. Woensdag 16 november in het Amsterdams Bimhuis.

David Murray Black Saint Quartet. Dit kwartet heeft een cd uit op Justin Time, titel 'Sacred Ground'. Wie niet overweg kan met zijn sound op tenor moet dan maar eens goed luisteren naar de innemende klank van zijn basklarinet. Murray is tevens een verwoed 'circular breather'. De techniek komt van slangenbezweerders: als die stoppen met blazen worden ze meteen gegrepen door een of ander serpent. David Murray – vrijdag 23 november.

Wolfert Brederode Quartet. Pianist Brederode is de eerste Nederlander op het prestigieuze Duitse ECM label. De uitreiking van de cd geschiedt op zondag 25 november.

Nueva Manteca. De sterke bezetting bepaalt het succes, altijd weer, van deze gloedvolle exotische formatie onder leiding van pianist en componist/arrangeur Jan Hartong. Volgens de opgave spelen ook de koperblazers Rik Mol en Ilja Reijngoud. Als Nueva Manteca weer op reis is winnen ze altijd en overal aller harten. Moet ook in Amsterdam lukken.

JAZZRADIO ALS PODCAST

LE GRAND JAZZ

WWW.RTBF.BE/PODCAST/INDEX.HTM